

Kjære mamma til et adoptert barn!

Jeg traff på deg på adopsjonsforberedende kurs, jeg traff deg i adopsjonsforeningen, jeg traff deg på mine barns skole. Jeg traff deg på nettet. Jeg traff deg med vilje. Jeg traff deg tilfeldig.

Det spiller for så vidt ingen rolle. Saken er, jeg kjente deg igjen med en gang. Jeg gjenkjente den overveldende beslutsomheten din. Styrken. Staheten. Fordi alt det du har oppnådd har ikke vært tilfeldig, og det har ikke vært lett. Du er en slik kvinne som Får Ting Til å Skje. For når alt kommer til alt så er det DU som har fått dette i stand - familien din.

Kanskje har du måtte overbevise en partner om at dette er rett. Kanskje var du alene om det. Kanskje folk fortalte deg at du burde være tilfreds med livet du allerede har. Kanskje noen fortalte deg at det ikke er en menneskerett å få barn. Kanskje noen advarte deg om hva som hendte med vennen til deres fetters nabo. Kanskje du overhørte dem.

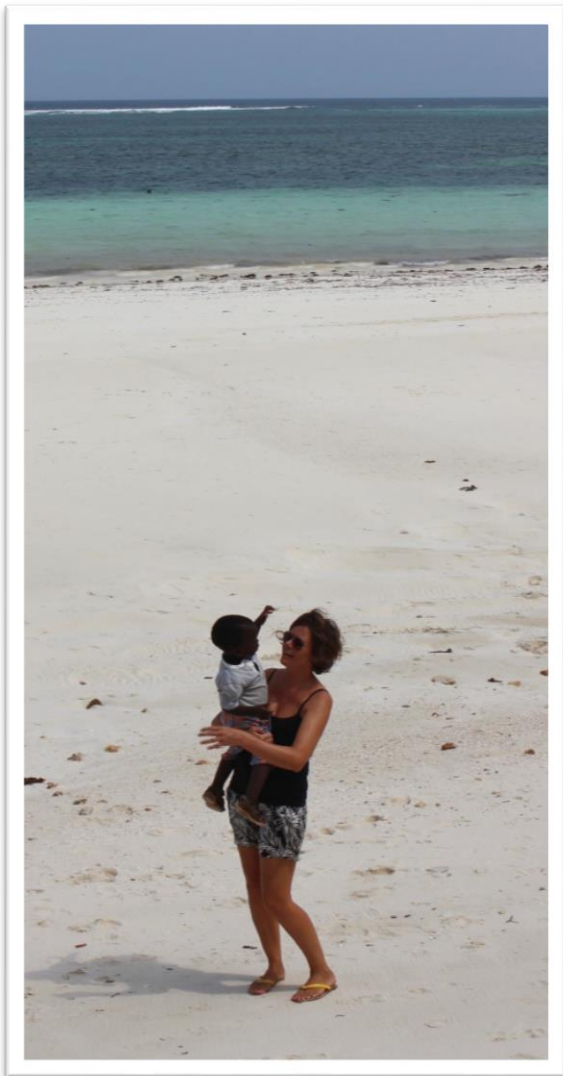
Kanskje planla du dette i årevis. Kanskje dumpet muligheten rett i fanget på deg. Kanskje brukte du alle oppsparte midler for å få dette til å skje. Kanskje var det ikke ditt førstevalg. Eller kanskje det var

nettopp det. Uansett, jeg kjenner deg. Og jeg ser at du holder så fast et grep. Av og til for fast.

Jeg kjenner til alle bøkene du har lest. Bøkene om søvnmønster og utviklingspsykologi, papirbleier versus tøybleier. Ja, men også de andre bøkene. De som handlet om tilknytningsforstyrrelser, forsinket utvikling, empatisk foreldreskap, russkadede barn. Jeg kjenner til utredningen du har vært gjennom, helsesjekk, økonomiske erklæringer, granskning av bakgrunnshistorien din, intervjuer, referansebrev. Jeg vet hvor såre knoker du fikk etter å ha gjort ren hver krinkel og krok av hjemmet kvelden før hjemmebesøkene. Jeg vet at du brente kaka du skulle servere, og hvordan du prøvde å fikse på mascaraen rett før sosialarbeideren ringte på døra. Jeg kjenner til gruppene du har deltatt på – så mange grupper. Jeg kjenner til frustrasjonen over alt papirarbeidet. Timene som har gått med på å finne ut av det økonomiske.

Jeg vet at du aldri mistet målet av syne.

Jeg vet om tildelingstelefonen, hvordan alle følelser inni deg steg til nye ukjente høyder. Og hvordan du prøvde å pakke inn følelsene for ikke å bli skuffet.

Kanskje fortalte du det til din mor, noen få nære venner. Eller kanskje du ropte det ut til verden. Kanskje dekorerte du barnerommet eller kjøpte bilsete. Eller kanskje kjøpte du et mykt pledd som du holdt inntil kinnet hver natt mens du ventet.

Og jeg har sett deg i utlandet, fremmed land, fremmed språk, fremmed kultur, opphold på ukjente hotell. Hvordan du strevde med å forstå hva som skjedde rundt deg, hva som ble lovet deg og hva som ikke ble sagt.

Jeg har sett deg se inn i ditt barns øyne, undrende på om dette barnet virkelig er ditt, undre på om du kan klare å roe barnets sjel og fornuften tilstrekkelig til å kunne å overgi seg fullstendig. Jeg har sett deg streve med å tilby kjærlighet til en ukjent liten en som er forvirret og redd. Jeg har sett deg ha barnet i armene dine for første gang. Barnets små fingre knyttet rundt dine. Barnets varme hjerte bankende mot ditt. Jeg kjenner til den velsignelsen. Den perfekte, altoverskyggende, løfterike velsignelsen.

Jeg har sett deg på dagen adopsjonen skulle fullføres. Nervene den morgenen, dommeren, formalitetene, lettelsen, gleden. Å kunne slippe pusten fri, etter måneder hvor du har holdt den inne, uten å vite om det selv.

Og jeg kjenner til besøkene på helsestasjon. Jeg vet hvor inderlig du ønsket å vise at du hadde alt på stell, selv om du ikke har fått sove tilstrekkelig på tre uker. Jeg kjenner til hverdagene uten støtte fra nær familie, velkommenhjem-ballonger og blomster.

Jeg har sett deg bekymret når barnet ditt kommer hjem med et familietre-prosjekt fra skolen. Eller en lekse om å ta med familiebilder, så klassen kan sammenligne trekk som er nedarvet, som blå øyne eller firkantet kjeve. Jeg vet at du bekymrer deg, fordi du kan beskytte barnet ditt mot mye – men du kan ikke beskytte det fra å være annerledes i en verden som er så opptatt av likhet.

Jeg har sett deg på legekontoret, fylle ut skjema med barnets medisinske historie, etterlate deg blanke felt, spørsmålstegn, og håpet om at de små blanke feltene ikke skaper store problemer senere.

Jeg har sett deg svare på vanskelige spørsmål, spørsmål om hva som har å gjøre med hva, om kjærlighet, og hvor mye, og hvor, og hvorfor mamma? Hvorfor? Jeg har sett deg tenke på hvordan du kommer til å reagere den første gangen du hører det fryktede «Du er ikke min egentlige mamma». Og jeg har sett deg smile mildt og kjærlig når du får det spørsmålet, beholde roen, helt til du låser deg inne på baderommet og gråter, overdøvet av lyden fra dusjen.

Jeg har sett deg krympe deg når noen sier at barnet er heldig som har deg. Fordi du vet med hele deg at det er fullstendig motsatt.

Men mest av alt, vil jeg at du skal vite at jeg har sett deg se inn i ditt barns øyne. Og selv om du aldri vil se et speilbilde av dine egne øyne der, så ser du noe like mektig: et speilbilde av din betingelsesløse og ustoppelige kjærlighet til dette barnet som vokste opp midt i dine tårer og latter. Og som, dersom barnet ble revet fra deg, ville kjennes som å miste deg selv.

Basert på et innlegg av Kathy Lynn Harris, redigert og oversatt av Anita Frydenlund Austdal

<http://www.kathyllynharris.com/dear-moms-of-adopted-children/>